

Usnesení

Krajský soud v Plzni rozhodl 22. srpna 2019 v neveřejném zasedání v Plzni v trestní věci obžalovaného mjr. Bc. V [REDACTED] S [REDACTED], narozeného [REDACTED],

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu se **zamítá** stížnost, kterou podal státní zástupce proti usnesení Okresního soudu Plzeň-město z 25. dubna 2019 č. j. 9 T 42/2018-913, protože **není důvodná**.

Odůvodnění

1. Státní zástupce podal v této věci obžalobu, podle níž se V [REDACTED] S [REDACTED] dopustil přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Jmenovaný obžalovaný podle státního zástupce společně se svým policejním kolegou J [REDACTED] N [REDACTED] zablokoval 21. září 2017 kolem 14.43 hodin na křižovatce ulic Karlovarské a Lidické v Plzni vozidlem Policie České republiky v civilním provedení Škodu Superb RZ [REDACTED], aby mohli zjistit totožnost jejího řidiče J [REDACTED] V [REDACTED] coby pachatele přestupku v silničním provozu, který na ně předtím najížděl a pak nezastavil, ač ho k tomu vyzvali slovně i zvukovým výstražným zařízením a výstražným světlem s nápisem „Stop“ a „Policie“, takže měli podezření, že J [REDACTED] V [REDACTED] může být pod vlivem omamných či psychotropních látek, načež V [REDACTED] S [REDACTED] přistoupil k levým předním dveřím Škody Superb a aniž by slovně či služebním odznakem prokázal svou příslušnost k Policii České republiky, oslovil J [REDACTED] V [REDACTED] slovy: „kurva, ty kundo“ a ptal se ho, na koho blikal, a když J [REDACTED] V [REDACTED] ihned nereagoval na jeho výzvu, aby vystoupil z vozidla, udeřil ho nejméně jednou rukou do hlavy či ruky a snažil se mu vyrazit mobilní telefon, což se mu jedním úderem podařilo, a když J [REDACTED] V [REDACTED] vzal telefon znovu do ruky, chytil jej kolem krku do tak zvané kravaty a snažil se ho vytáhnout z auta, přičemž mu mobilní telefon vytrhl a odhodil na palubní desku vozu. Tím podle obžaloby vědomě porušil práva J [REDACTED] V [REDACTED] na nedotknutelnost osoby a na zachování lidské důstojnosti a osobní cti garantované Listinou základních práv a svobod (dále jen Listina) a vyvolal v něm obavu o život a zdraví, čímž porušil § 9 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, podle něhož byl jako policista povinen dodržet pravidla zdvořilosti a cti, vážnosti a důstojnosti osob, a § 11 písm. a), c) téhož zákona, podle kterého byl povinen dbát, aby v důsledku jeho postupu nikomu nevznikla bezdůvodná újma a aby jeho zásah do práv a svobod osob, vůči nimž jeho úkon směřuje, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu, který úkonem sledoval.
2. Okresní soud dospěl k závěru, že se výše popsany skutek odehrál jinak, než stojí v obžalobě. Podle něj lze tvrdit jen to, že V [REDACTED] S [REDACTED] J [REDACTED] V [REDACTED] nadával shora uvedenými slovy. V tom okresní soud nespatořoval trestný čin, nýbrž jednání, jež by mohl příslušný správní orgán posoudit jako kázeňský přestupek ve smyslu § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Proto tuto trestní věc postoupil podle § 222 odst. 2 trestního řádu řediteli Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje Plzeň.
3. V zákonné lhůtě podal proti právě citovanému usnesení stížnost státní zástupce. Opřel ji o námitky, které soud druhého stupně rozebere v dalších částech tohoto svého rozhodnutí. S odkazem na ně navrhl, aby tento soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil okresnímu soudu, který by ji znovu projednal a rozhodl. Krajský soud v Plzni na podkladě této stížnosti přezkoumal

výrok napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo. To mu ukládá § 147 odst. 1 trestního řádu. Dospěl k následujícím závěrům.

4. Stížnostní soud musí nejprve uvést, že se touto věcí zabývá podruhé. Poprvé tak učinil ve svém usnesení z 11. prosince 2018 sp. zn. 8 To 435/2018. V něm zrušil předchozí rozhodnutí okresního soudu, jímž tento soud danou věc rovněž postoupil do kázeňského řízení. Okresnímu soudu vytkl, že při hodnocení důkazů nebral v potaz řadu důležitých okolností. To se stalo i v nyní přezkoumávaném usnesení. Zdejší soud se k této otázce vyjádří na několika místech tohoto svého rozhodnutí. Na jejich základě nesdílí názor okresního soudu, podle něhož se neprokázalo, že V█████ S█████ použil vůči J█████ V█████ tělesného násilí. O tomto násilí v první řadě svědčí slova J█████ V█████. Ten ve všech třech svých výpovědích, o něž lze opřít rozhodnutí ve věci, uvedl, že ho obžalovaný během události vzal do kravaty a že mu dvakrát vyrazil telefon z ruky. Okresní soud tomu nepřisvědčil, poněvadž v uvedených výpovědích byly rozpory a poněvadž tyto výpovědi neodpovídaly v určitých směrech dalším důkazům. Tyto rozpory a další důkazy pak ve svém rozhodnutí popsal. Nezhlednil ale fakt, že poškozený podal první ze zmíněných výpovědí 15. března 2018 a další dvě pak 21. srpna 2018 a 21. února 2019, přestože k události došlo už 21. září 2017 (viz listy č. 83 až 93, 589 až 600 a 829 až 833 spisu). Nepochybně proto také J█████ V█████ zdůraznil, že si pro časový odstup nepamatuje detaily (viz list č. 830 spisu). Poškozený navíc podle své výpovědi nikdy nebyl cílem podobného útoku, a při události byl velmi rozsušený. O tomto jeho stavu svědčí videonahrávka, kterou pořídil ze svého vozu, jež má i zvukovou stopu, a audiozáznam z tísňové linky, kterou tehdy J█████ V█████ vytočil ze svého telefonu (viz disky, které jsou v obálcách, jež tvoří listy č. 7, 108 a 328 spisu). Podle těchto nahrávek se poškozenému při události chvěl hlas a volal o pomoc. Ze stejných záznamů dále plyne, že útok trval jen několik vteřin.
5. Všechny výše uvedené okolnosti logicky vysvětlují, proč si poškozený nemusel být v řadě ohledů jist, například v tom, v jakém pořadí k násilí došlo a zda se útok vedl větší či menší silou. Žádnou z nich ale okresní soud nebral v potaz. Stejně tak náležitě nezhodnotil další důležitou skutečnost, která vyplývá z již zmíněných záznamů. Na nich je slyšet, jak V█████ S█████ poškozeného vyzval, aby přestal telefonovat a aby telefon odhodil. I na to poukázal státní zástupce ve své stížnosti. To, že pak J█████ V█████ neměl telefon v ruce, si obžalovaný vysvětluje tím, že mu uvedený přístroj mohl vyklouznout z ruky, když si lehal na sedačku spolujezdce (viz list č. 586 spisu). J█████ V█████ ale telefon nevyklouzl. To souvisí se stížnostní námitkou, podle níž okresní soud nezhodnotil část videozáznamu, na které je vidět, že v autě letí nějaký předmět. Tímto předmětem byl podle státního zástupce telefon. S tím zdejší soud souhlasí. Z žádného důkazu totiž nevyplývá, že by tehdy ve vozidle mohla letět nějaká jiná věc. Telefon letěl autem velmi rychle. Tento pohyb tedy musel být důsledkem nějakého prudkého či silného impulsu. Okresní soud přesto nezhodnotil, jakou logiku by mělo, kdyby poškozený telefon během události odhodil, jestliže na něm měl právě vytočenou tísňovou linku. Státní zástupce tudíž ve stížnosti správně dovedl, že poškozenému nemohl telefon z ruky vypadnout. Jak už navíc bylo řečeno, V█████ S█████ netvrdil najisto, že poškozený o telefon přišel právě tímto způsobem, zatímco J█████ V█████ v tomto bodě vypovídal pokaždé stejně.
6. Státní zástupce dále ve stížnosti správně připomněl, že poškozený V█████ S█████ hned na místě činu řekl, že na něj zaútočil. Dokládá to sekvence nazvaná MOV 692 na záznamu, který je na kompaktním disku založeném v obálce, jež tvoří list č. 108 spisu. Také tato bezprostřední reakce J█████ V█████ dokládá, byť nepřímou, že proti němu obžalovaný použil tělesného násilí. Okresní soud ji ale nezhodnotil. Stejně tak se blíže nezaobíral tím, zda je výpověď V█████ S█████ věrohodná. Ve spise je přitom důkaz, který jasně dokládá, že obžalovaný v souvislosti s touto věcí lhal. Jde o jeho úřední záznam, který sepsal v den události a jenž je na listech č. 249 a 250 spisu. Podle tohoto záznamu V█████ S█████ vystoupil ze služebního vozu, máje zbraň uloženou v ledvince na svém břiše, a pak se slovně „prokázal jako policista“. Videozáznam, který

J■■■■ V■■■■ pořídil ze svého vozidla, jednoznačně dokládá, že obžalovaný vystoupil ze služebního vozidla s pistolí v ruce a že se jako policista neprokázal nejen v ten okamžik, ale ani tehdy, když poškozenému nadával výše uvedenými slovy a když jej vyzýval, aby odhodil telefon.

7. Na tomto místě je třeba připomenout, že zdejší soud ve svém předchozím usnesení vysvětlil, proč státní zástupce správně nekladl V■■■■ S■■■■ za vinu, že měl pistolí v ruce, když vystupoval ze služebního vozu. Bylo by zbytečné, aby stížnostní soud tyto argumenty opakoval. Proto v zájmu stručnosti odkazuje na první odstavec na třetí straně svého usnesení z 11. prosince 2018 sp. zn. 8 To 435/2018. Toto rozhodnutí mají strany řízení k dispozici.
8. Okresní soud podle názoru zdejšího soudu nehodnotil správně ani výpovědi svědků, kteří řídili vozidla, jež byla blízko události. Ti sice neviděli žádné údery, ale sledovali pohyby, které podle nich dokládaly, že došlo k násilí. Konkrétně jde o výpovědi I■■■■ G■■■■ a O■■■■ P■■■. Obžalovaný uvedl, že se během události nedostal s poškozeným do tělesného kontaktu (viz list č. 840 spisu). V takovém případě by nebylo důvodu, aby O■■■■ P■■■ viděl, jak obžalovaný pohybuje trhavě rameny dopředu a dozadu (viz list č. 80 81 spisu). To neodpovídá možnosti, že šlo o pouhou gestikulaci při vzrušeném hovoru. Totéž platí pro část výpovědi I■■■■ G■■■■, podle níž byl útočník v mírném předklonu a máchal rukama směrem k poškozenému (viz list č. 618 spisu). Jmenovaná svědkyně nedokázala uvedenou situaci popsat lépe. Vysvětlila to tím, že k tomu nemá dostatečnou slovní zásobu (viz list č. 620 spisu). Hned při činu ale telefonovala na tísňovou linku s tím, že nějací muži bijí jiného (slyš první sekvenci na zvykovém záznamu zaznamenaném na disku, který je v obálce, jež tvoří list č. 264 spisu).
9. Státní zástupce dále ve stížnosti poukázal na vyjádření okresního soudu, podle něhož by se fyzické násilí, jež popisoval poškozený, nedalo dovodit ani tehdy, kdyby mu obžalovaný vyrazil telefon z ruky. Tuto poznámku nalézací soud uvedl ve čtvrtém odstavci odůvodnění napadeného usnesení. Činil tak nadbytečně. Nepovažoval totiž za prokázané, že V■■■■ S■■■■ vyrazil J■■■■ V■■■■ telefon z ruky. Proto nemá právě rozebíraná námitka význam pro rozhodnutí stížnostního soudu.
10. Na tomto místě je třeba říci, že okresní soud nerespektoval pokyny, které mu v dané věci dal soud stížnostní. Tím porušil § 149 odst. 6 trestního řádu, podle kterého je těmito pokyny vázán. Zdejší soud mu mimo jiné uložil, aby hodnotil věrohodnost V■■■■ S■■■■ se zřetelem k jeho shora uvedenému úřednímu záznamu. Okresní soud tak neučinil. Místo toho nesprávně řekl, že věrohodnost obžalovaného zpochybňuje pouze to, co tvrdil poškozený. Stejně tak v rozporu s pokynem stížnostního soudu nebral v potaz, jaký význam by mělo, kdyby poškozený na místě činu odhazoval svůj telefon. Nalézací soud oslyšel předchozí rozhodnutí stížnostního soudu i v dalších směrech. Nyní postačí připomenout pouze jeden z nich. Zdejší soud ve svém předchozím usnesení podotkl, že se Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje nejmenuje Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje Plzeň, jak okresní soud uvedl ve svém původním usnesení. Tento soud přesto ve výroku nyní přezkoumávaného rozhodnutí označil uvedený správní úřad stejně. Tato vada nemá vliv na věcnou stránku napadeného usnesení, poněvadž je zřejmé, který orgán se má uvedenou věcí dále zabývat. Proto není třeba kvůli ní napadené usnesení rušit.
11. S ohledem na všechny shora popsané okolnosti zdejší soud přisvědčuje stížnostní námitce, podle níž V■■■■ S■■■■ J■■■■ V■■■■ nejenom nadával, ale použil vůči němu i tělesného násilí. Na tom podle zdejšího soudu nemění nic ani znalecké posudky, o kterých se opakovaně zmínil okresní soud v napadeném usnesení. Znalci, včetně Českého vysokého učení technického, vyloučili, že obžalovaný udeřil poškozeného silně a že jej tahal v kravatě z vozu, poněvadž se vozidlo nepohybovalo tak, jak by to odpovídalo uvedeným počinům (viz listy č. 540, 784, 785, 818, 819, 842, 844 spisu). Jak už bylo řečeno, J■■■■ V■■■■ si nedokázal vzpomenout, zda na něj

obžalovaný útočil velkou nebo malou silou. Dále je třeba brát v potaz, že obžalovaný poškozenému řekl, aby telefon zahodil, a že chtěl-li dosáhnout toho, aby J. V. přestal telefonovat, nemusel jej bít silně nebo s ním lomcovat.

12. Shora uvedené okolnosti dokládají, že zdejší soud souhlasí s tím, jak se skutek odehrál podle státního zástupce, a to se dvěma výjimkami. První spočívá v tom, že obžalovaný vzal podle obžaloby poškozeného do kravaty proto, aby ho vytáhl z vozidla. Poškozený se totiž pouze domnívá, že obžalovaný měl takový záměr (viz list č. 592 a 832 spisu). Druhá z právě uvedených odchylek spočívá v tom, že obžalovaný poškozenému následně telefon vytrhl z ruky a pohodil jej na přístrojovou desku. Tato konečná poloha telefonu je vidět na shora zmíněném videozáznamu. Z této nahrávky ale nelze poznat, jak se telefon na uvedené místo dostal. Právě popisovaná část děje uvedená v obžalobě působí sice logicky, nicméně nevyplývá z žádného důkazu. Poškozený totiž nic takového nepopsal. Ve všech svých výpovědích řekl, že mu obžalovaný telefon z ruky dvakrát vyrazil. K tomu, proč se telefon podruhé neocitl na pravé straně vozidla, uvedl, že se v té době možná otáčel k obžalovanému, takže telefon nedržel směrem do pravé strany vozidla, i když ho měl u pravého ucha (viz list č. 831 spisu). I v tomto tedy nehovořil s jistotou, což potvrzuje jeho shora citovaná slova, podle nichž si na průběh události přesně nepamatoval.
13. Na tomto místě se stížnostní soud dostává k tomu, co je pro jeho rozhodnutí nejpodstatnější. Soud může v trestním řízení shledat vinu jen tehdy, dospěje-li k závěru, že obžalovaný spáchal nějaký trestný čin. V. S. se podle obžaloby dopustil trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Tento delikt spáchá úřední osoba, která vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím právnímu předpisu, jedná-li v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch. O posledně uvedený prospěch v dané věci nejde. Proto státní zástupce v obžalobě správně popsala první ze zmíněných důsledků, tedy újmu, jež podle něj vznikla J. V. V obžalobě stojí, že V. S. porušil právo poškozeného na nedotknutelnost jeho osoby a na zachování jeho lidské důstojnosti a osobní cti, které garantuje Listina, a že v něm vyvolal obavu o život a zdraví. Poznámka o obavě o život není přiléhavá. Jak už totiž bylo řečeno, státní zástupce neshledával nic protiprávního v tom, že obžalovaný vystoupil ze služebního vozidla se svojí služební zbraní. Naproti tomu lze hovořit o tom, že poškozený mohl mít důvodnou obavu o své zdraví, a že obžalovaný nerespektoval nedotknutelnost jeho osoby ani jeho lidskou důstojnost. Čl. 7 odst. 1 Listiny zaručuje nedotknutelnost osoby a Čl. 1 Listiny říká, že jsou si lidé ve své důstojnosti rovni. Listina tedy skutečně chrání nedotknutelnost i důstojnost člověka, jak stojí v obžalobě. Do těchto zájmů ale může policista zasáhnout i jinak než trestným činem. Existuje totiž kázeňský přestupek ve smyslu § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., jehož se dopustí příslušník Policie České republiky, jestliže při svém jednání zaviněně poruší služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, jež má znaky přestupku.
14. Okresní soud dospěl k závěru, že V. S. spáchal právě uvedený kázeňský přestupek, protože se neprokázalo, že vůči poškozenému použil tělesné násilí. Zdejší soud považuje za prokázané, že obžalovaný poškozeného opakovaně udeřil, uchopil ho do kravaty a vyrazil mu telefon z ruky. Takové jednání může být ve smyslu shora citovaného § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku trestné jen tehdy, pokud by je obžalovaný spáchal s úmyslem způsobit J. V. škodu nebo jiný závažný následek. Proto je třeba vidět, že výše uvedený telefon poškozeného nebyl po činu poškozen a že jediný následek na zdraví, který poškozený v důsledku útoku měl, byla drobná modřina pod pravou částí dolní čelisti. To vyplývá z jeho výpovědi a ze snímku jeho tváře, který pořídila jeho přítelkyně (viz listy č. 87 a 213 až 215 spisu). Nedošlo tedy k následku, který by se dal označit za škodu nebo jinou závažnou újmu. O posledně uvedenou škodu by šlo v případě, že by obžalovaný poškozenému přivodil výrazně citelnější újmu na zdraví nebo na jeho osobnostních právech. Stejně tak nelze dospět k závěru, že by obžalovaný jednal v úmyslu takovou škodu nebo jiný závažný následek způsobit. Nic mu

totiž nebránilo v tom, aby na poškozeného útočil silněji a tím mu rozbil telefon nebo mu způsobil citelnější újmu na zdraví. Na tom nic nemění, že poškozený po útoku podle své výpovědi nemohl spát a navštěvoval kvůli tomu lékaře (viz například list č. 87 spisu). Razance prokázaného útoku totiž nedokládá, že by V█████ S█████ vedl úmysl poškozenému takový následek přivodit. V této souvislosti je třeba znovu připomenout, že policisté svým vozem oprávněně zablokovali automobil, ve kterém jel poškozený, a že obžalovaný nejednal protiprávně ani tehdy, když vystoupil z policejního auta se zbraní v ruce. To přitom byla jednání, která by mohla na psychiku poškozeného zapůsobit nejsilněji.

15. Soud druhého stupně se zabýval i tím, zda by nemohlo jít o trestný čin z toho důvodu, že V█████ S█████ útočil na poškozeného na veřejně přístupném místě, a to v době, kdy byl hustý silniční provoz a kdy jeho jednání sledovali další lidé. V takové situaci může poškozený vnímat zásah do svých osobnostních práv citelněji, než kdyby k útoku došlo neveřejně. Důstojnosti člověka se totiž nepochybně více dotkne, jestliže je snížena před dalšími lidmi. Stížnostní soud dospěl k závěru, že ani tak nelze považovat jednání V█████ S█████ za trestný čin. Tělesný útok se totiž odehrál ve vnitřku auta. Proto také ani jeden ze svědků neviděl fyzické násilí, nýbrž pouze pohyby, které mu odpovídaly. Za takové situace nelze označit jednání V█████ S█████ za takové, jež by do osobnostních práv J█████ V█████ zasáhlo v takové míře, že nešlo o kázeňský přestupek, ani o trestný čin výtržnictví ve smyslu § 358 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se dopustí, kdo se veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném dopustí hrubé výtržnosti zejména tím, že napadne jiného.
16. Zdejší soud se dále zabýval tím, zda jednání obžalovaného neodpovídá trestnému činu vydírání. Toho se dopustí, kdo jiného násilím nutí k tomu, aby něco konal, strpěl nebo opominul (viz § 175 trestního zákoníku). Stížnostní soud dospěl k závěru, že o takový delikt nejde. V opačném případě by se jej totiž dopustili všichni policisté, kteří by použili donucovací prostředek proti někomu, kdo nevyhověl jejich výzvě, a učinili by tak způsobem, který nebyl co nejmírnější vzhledem k tomu, jaký účel chtěli dosáhnout svým služebním úkonem. Tak zákonodárce jistě § 175 trestního zákoníku nemyslel. Je tedy třeba podotknout, že v dané věci bylo smyslem policejního zákroku zjistit totožnost J█████ V█████, protože nevyhověl policejní výzvě, podle níž měl coby pachatel přestupku zastavit, a jelikož nesplnil ani to, co sdělil směrem k policejnímu vozidlu v době, kdy obě zmíněná auta jela souběžně, totiž že zastaví na určitém dalším místě. Tak to ve svých výpovědích popsali obžalovaný a jeho policejního kolega, svědek J█████ N█████. V této souvislosti stížnostní soud připomíná, že už ve svém usnesení z 11. prosince 2018 sp. zn. 8 To 435/2018 vysvětlil, proč byli obžalovaný a J█████ N█████ oprávněně poškozeného zastavit a zjišťovat jeho totožnost.
17. Na tomto místě je třeba uvést, že se obžalovaný vyjádřil ke stížnosti státního zástupce. Obsah tohoto jeho vyjádření nemá vliv na rozhodnutí zdejšího soudu. V█████ S█████ v něm na několika rozporech mezi výpověďmi J█████ V█████ a dalšími důkazy vyjadřoval názor, že nelze vyjít z jeho výpovědi. Zdejší soud už řekl, čím si tyto rozdíly vysvětluje. Na věci nic nemění ani část vyjádření obžalovaného, podle níž poškozený neměl žádná zranění odpovídající tomu, co se podle něj odehrálo. J█████ V█████ netvrdil, že byl vystaven násilí, jež ho muselo zranit. V█████ S█████ dále ve svém vyjádření uvedl, že poškozený vzápětí po údajném útoku komunikoval klidně. To není důležité. Podstatné naopak je, že se poškozenému třásl hlas a že volal o pomoc v době, kdy byl podle své výpovědi vystaven násilí. Tak by se J█████ V█████ jistě nechoval, kdyby s ním obžalovaný nepřišel do tělesného kontaktu. Způsob komunikace během události ostatně nezměnil jen poškozený. Obžalovaný tak učinil poté, co J█████ V█████ sdělil, že událost nahrál. Zmíněný videozáznam dokládá, že od tohoto okamžiku přestaly padat nadávky i hlučné výzvy, a nebyl už slyšet ani žádný podezřelý zvuk, který by se dal přičíst násilnému jednání. V další části svého vyjádření V█████ S█████ vyjádřil názor, že existuje několik okolností, jež podle něj dokládají, že se dané řízení pokoušel ovlivnit zmocněnec poškozeného.

Obžalovaný uvedl, že tento zmocněnec podle svých slov obdržel kompromitující materiály na státního zástupce a samosoudkyni okresního soudu, kteří byli v této věci činní, že ve sdělovacích prostředcích označoval poškozeného za hrdinu a že podle audionahrávky zná jakéhosi policejního velitele, který je jeho velmi dobrý kamarád a jenž může poškozenému pomoci. Nic z toho se netýká obsahu důkazů, které vypovídají o skutku samotném. Nemá tudíž smysl blíže to objasňovat.

18. Shora uvedené okolnosti dokládají, že okresní soud sice dospěl k chybným skutkovým závěrům, ale jeho právní závěr je správný a zákonný. Takovým je tedy i výrok napadeného usnesení. V řízení, jež mu předcházelo, okresní soud postupoval v souladu s trestním řádem a provedl všechny potřebné důkazy. Státní zástupce ostatně ani žádné další důkazy nenavrhol. Ze všech těchto důvodů není jeho stížnost důvodná, přestože ji opřel o řadu přílehlavých námitek. Na takovou situaci pamatuje § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu. Ten soudu druhého stupně ukládá, aby stížnost zamítl. Proto tak zdejší soud učinil. Věci se tedy bude dále zabývat příslušný správní orgán. Ten není vázán skutkovými závěry, k nimž v dané věci dospěly soudy prvního i druhého stupně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný řádný opravný prostředek. Obžalovaný a nejvyšší státní zástupce proti němu mohou podat dovolání. Obžalovaný tak může učinit pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká, a uvedený státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obžalovaného pro nesprávnost kteréhokoliv výroku (a to na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce či bez takového návrhu). Obžalovaný je může podat pouze prostřednictvím obhájce. Pokud by tak neučinil, jeho podání se za dovolání nepovažuje, byť by tak bylo označeno.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Rozhoduje o něm Nejvyšší soud České republiky.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí stanovených pro podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá, i čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, a to s odkazem na ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) trestního řádu, o něž se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž se rozhodnutí dovoláním napadá, a důvody dovolání, lze měnit jen po dobu, po níž běží lhůta, ve které lze dovolání podat.

V Plzni 22. srpna 2019

JUDr. Pravoslav Polák, v. r.
předseda senátu

Vypracoval: Marcel Žán, v. r.